

TRILER

Zradný *anjel*

ULRIKE BLIEFERT

 FRAGMENT

TRILER: ZRADNÝ ANJEL

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Triler: Mrazivé leto

Triler: Pod krídlami motýľa

Triler: Výkrik do tmy

Krimi triler: Slzy anjela

Krimi triler: Dom smrti

Ulrike Bliefert

Triler: Zradný anjel – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Zradný
anjel

TRILER

Zradný *anjel*

ULRIKE BLIEFERT

Ulrike Bliefert (narodená v roku 1951) je televíznym divákom známa okrem iného ako *Ulla* z komediálneho seriálu *Das Amt* (Úrad). Píše úspešné scenáre (napríklad pre seriál *Miesto činu*). Ulrike Bliefertová je vydatá za svojho hereckého kolegu, má jednu dcéru a žije v Berlíne. *Zradný anjel* je jej prvá kniha pre mládež.

PROLÓG

Spadla cez okraj zábradlia. Dlážka bola posiata črepmi. Opatrne sa pokúsila vstať. Pod podrážkami jej vŕzgalo rozbité sklo. Strach jej na okamih ochromil všetky zmysly. Potom prešla cez prah a načúvala.

Nič. Ticho.

Keď si jej oči privykli na tmu, išla ďalej. Vôkol nej boli porozhadzované pozostatky ľudskej existencie: zdrap starého flakátého koberca, ošúchaná pohovka, dva matrace, z ktorých rozpáraných poťahov sa valila žltkastá penová hmota.

Všetky dvere boli vytrhnuté z pántov. V kúpeľni vytvorili kvapkajúce kohútiky hrubú hnedastú vrstvu z hrdze a vodného kameňa, kým úplne vyschli.

Neopísateľne to tu zapáchalo.

Vstúpila na schodisko a pustila sa do behu.

Jej kroky sa odrážali od stien: mnohonásobná zradná malá ozvena. Leonia si zahryzla do chrbta ruky, aby potlačila vzlyk: Ona nesmela počuť, že sa blíži! Slzy ju pálili v množstve drobných rezných raniek na tvári. Zvláštne bolo, že túto smiešne malú bolesť vnímala, akoby ju zosilňovalo zväčšovacie sklo.

Spomenula si na absurdnú historku, o ktorej kedysi čítala v novinách: Uprostred trosiek desivej hromadnej nehody na diaľnici stála nejaká žena a fascinovane civela na očko, ktoré sa jej pustilo na pančuche, pokým svet okolo nej zanikal v plameňoch. Akoby to očko znamenalo celý jej svet.

Leonia tú myšlienku odsunula bokom.

Bosá! Ďalej musí ísť bosá!

Keď sa zohla, aby si rozviazala šnúrky na topánkach, začula odkiaľsi celkom zhora tiché fňukanie malého dieťaťa. Musí sa k nemu dostať čo najrýchlejšie.

Opäť sa pustila do behu.

1

Bol prvý deň prázdnin. *Boulder Bears* sa dnes zišli vlastne len preto, aby sa rozlúčili, kým sa na šesť dlhých prázdninových týždňov rozbehnú na všetky strany.

No Alex si po celom tom tvrdom tréningu zaslúži vidieť aspoň *nejaký* skutočne skvelý medzivýsledok. Leonia si to v každom prípade myslela.

A kým sa ostatní smiali, zhovárali sa a lezeckú stenu si vôbec nevšímali, ona zdolala už dve tretiny dráhy, vyznačenej malými plastikovými vlajočkami.

Teraz sa celou silou vytiahla hore a končekmi prstov ľavej nohy sa oprela o malú červenú guľôčku, pokým pravou nohou šmátrala po krikľavo žltom umelohmotnom chyte v tvare banána na drevenej skosenej stene.

Ostatní prestali jeden za druhým vtipkovať a so záujmom sa zadívali hore – na ňu.

Leonia kútikom oka zazrela, ako Alex vybral z batoha videokameru a podišiel k rebriku v zadnej časti lezeckej steny.

Špička chodidla opierajúca sa o malý červený stupienok sa jej začala povážlivo kĺzať. Odvážnym križovým hmatom získala aspoň prechodnú stabilitu.

„Do toho! Do toho! Do toho!“ skandovali kamaráti a tleskali, aby ju povzbudili.

Začula, ako Tevje volá: „To dáš!“ Ale Leonia mala svoje pochybnosti. Nohy mala teraz prakticky v jednej priamke a v tom nedobrovoľnom špagáte určite nevydrží dlhšie ako tri sekundy.

Môže tiež jednoducho spadnúť.

V tom je práve pôvab lezenia na umelej stene: Leziete bez lana a karabíny, nikdy vyššie ako do troch metrov, pod vami je špeciálna hrubá žinenka, ktorá stlmí prípadný náraz, a vždy je tu aj nejaký kamarát, ktorý je pripravený vás chytiť.

Bolesť v nohách začínala byť pomaly neznesiteľná.

Leonia sa obzrela a stretla sa s Alexovým pohľadom.

Dokáže to! Musí byť na ňu pyšný!

Naklonil sa cez okraj steny a namieril na ňu videokameru. Červené svetielko začalo blikať.

Ach bože! Bude vyzeráť strašne. Spotené myšacie vlasy, tmavé oči vyvalené od námahy a vôbec: Príliš veľká brada, príliš špicatý nos, o príliš malých prsiach ani nehovoriac.

„Leo! Pod! Dokážeš to!“ Alex neľútostne filmoval ďalej.

Kvapka potu stekala Leonii od týla pozdĺž chrbtice. Ucítla neodolateľnú potrebu sa poškriabať. Alebo sa aspoň utrieť.

„Hip!“ zavelil Alex a nedočkavo jej kývol. Kvapôčka potu stekala ďalej a pútala na seba všetku jej pozornosť.

„Hip! Hip! Hip!“ skandovali teraz aj kamaráti stojaci pri úpätí steny.

Kvapôčka potu doputovala k lemu trička, pridala sa k svojim predchodkyniam a prestala existovať.

Leonia zalapala po vzduchu. Nad jej hlavou označovala vlajočka z plastu posledný chyt: Príliš ďaleko! Aby sa k nemu dostala, musela by skočiť šípku.

Opatrne uvoľnila ľavú nohu z klzkého podkladu, v rozhodujúcom okamihu sa zachytila nechtami za chyt na štyri prsty, rozpriahla sa a len tak-tak sa dostala k rohu zo sivej látky. Bleskurýchlo ho zovrela oboma rukami: Dokázala to!

Nadšený potlesk zhromaždených *Medvedov* pri úpätí steny!

Tamto sú nerozlučné kamarátky Tina a Rebeka – ako vždy sa držia za ruky. Laura s pankerským účesom a vo veľmi originál-

nom gotickom variante horolezeckého oblečenia. Z chalanov je tu okrem Tevejho ešte Kosťa, ktorý so sebou priviedol mladšieho bračeka Paula. A uprostred stojí hviezda celého družstva: Maike.

Maike, Leoniina najlepšia kamarátka, vo veľmi priliehavej vestičke, ktorá ledva zakrýva to, čomu Tevje hovorí vražedné poprsie. Pri lezení na stene je také vražedné poprsie skôr na oštaru, pomyslela si Leonia a nevdojak sa uškrnula.

Zoskočila dole na mäkkú žinenku. Nato vyšiel spoza steny Alex a chytil ju okolo pliec. „To bolo super, Leo!“

Zasa je to tu! Nemôže ísť aspoň Alex ostatným príkladom a volať ju jej celým menom Leonia? Po x-tý raz už prekliala svojich rodičov, ktorí jej dali to hrozné meno: Leonia. Zrejme preto, že by mali radšej syna, ktorý by sa volal Leo, Leon alebo Leonhard. S h či bez h.

Možno preto má také neduživé prsia: Chromozómom bolo asi hneď jasné, že sa má zo skvelého Leonarda stať len napoly skvelá Leonia so štvorkou z matiky.

„Budúci pohár bude tvoj.“ Tým, kto ju prerušil pri rekapitulácii jej osobných chýb, bol opäť Alex. „V posledných týždňoch si sa úžasne zlepšila!“

Pozrela sa naňho: Svetlé blond vlasy. Muži také mávajú zriedka. A k tomu prenikavo modré oči. Maike sa kedysi zmieňovala o švédskych príbuzných. „No, keď sa volá Magnusen, bude sotva potomkom španielskych toreadorov,“ odvetila vtedy Leonia úsečne.

A to bol okamih, kedy ju Maike začala s rastúcim nadšením vytáčať: „Si buchnutá do trénera!“ Chichotala sa, akoby to bola tá najabsurdnejšia a najhlúpejšia vec na svete.

Leonia ucítila na pleci Alexovu ruku. „Krásne prázdniny, Leo. A pozdravuj odo mňa hory!“ Usmial sa tak, že sa jej takmer podlomili kolená. Ale určite bol na ňu len pyšný, nič viac.

Maike totiž vyhlásila, že *ak* sa Alex bude na niekoho pozerat' zamilovane, potom to bude *ona*!

Ale na Maike sa aj tak každý pozerá zamilovane: Maike s úžasnými vlasmi, ktoré prežijú každý pokus o farbenie. Teraz ich má svetlé, nosí perfektne zastrihnutý pážací účes a vyzerá – odhladnuc od farby – trochu ako Číňanka s okrúhlymi očami a trucovitými ústami. I keď Číňan s okrúhlymi očami určite neexistuje.

Leoniine vlasy by po takom zosvetľovacom útoku určite povädnuto viseli okolo tváre ako dlhé varené špagety. A takto kriklavo načerveno narúžované ústa by jej aj tak nesvedčali. Koniec koncov, jej ústa sú na rozdiel od kamarátkiných super pier úplne obyčajné.

Leonia nafúkla líca a previnilo si spomenula, čo jej hovorievala babička: „Závidieť sa jednoducho nepatrí!“ A závidieť svojej najlepšej kamarátke bolo určite zo všetkého najhoršie.

V sprche si za trest pustila studenú vodu a vykrikla, keď na ňu začali padať ľadové kvapky.

Maike stála o dve kabínky ďalej a napenila sa od hlavy až k päte nejakým senzačným hydratačným telovým gélom z nevyčerpatelnej zásoby vzoriek patriacich jej mamičke. „Chytaj!“ hodila Leonii jednu zo svojich strakatých miniatúrnych fľaštičiek. „Ak chceš, vezmem ich na prázdniny plnú škatuľu.“

„Načo, v hoteli aj tak majú svoje.“

Vzápätí by si Leonia najradšej zahryzla do jazyka. Samozrejme, že v hoteli dávajú každý deň potreby do sprchy zadarmo. Ale Maike chcela tými vzorkami z maminho kadernického salónu prispieť na spoločné prázdniny.

Ach jaj, niekedy som vážne ako slon v porceláne, pomyslela si Leonia a horúčkovo premýšľala, ako by mohla svoju hlúpu odpoveď zmierniť.

Ale Maike zrejme nebola ani trochu urazená. „Myslíš, že v Söldene bude zasa ten urevaný DJ ako vlani?“ spýtala sa so smiechom, urobila králičie zuby a zaškúlila si na špičku nosa.

Leonia sa s úľavou rozosmiala: „DJ Tom-Tom? Určite!“